

Brno (listopad 2019), s použitím motivů z knihy Františka Nepila „Makový mužíček“.

Jednou se stařenka rozzlobila, vyhubovala stařečka a odešla se podívat do vesničky. Stařeček seděl trochu smutně a trochu uraženě u stolu a přemýšlel, co by udělal.

Jak tak dumal, neslyšel, že se ho makový mužíček ptal. Teprve když podruhé řekl: „Dědoušku?“, tak se k němu obrátil. „Copak?“ zeptal se. „Přijde ještě babička?“ ptal se makový mužíček a bylo na něm vidět, že je mu skoro k slzám. „I to víš, že přijde,“ tišil ho stařeček a dodal: „Ona je jen nespokojená a nešťastná. Až se uklidní, tak se vrátí.“ „Já jsem se lekl, že se tak zlobí, že už nás nemá ráda. Protože nikdy, co se pamatuji, jsem ji takto nahněvanou neviděl.“ „Ba ne,“ děl na to dědeček, „Ono jen když tě příliškrát píchne v zádech či kolenou a místo tvarohu na chléb natíráš bídu na nouzi, tak se někdy stane, že ti dojde i spokojenost.“ Povzdechl si do toho vysvětlování a uzavřel ho: „No a potom stačí i malá věc a všeho je toho najednou moc, moc bolavé, moc chudé... a pak už se ta nespokojenost takto projeví.“

Makový mužíček soustředěně poslouchal. Pak otevřel ústa a pravil: „Když babince schází spokojenost, tak nemůžeme jí nějakou dát?“ Dědeček si opět povzdychl: „Když ono to není tak snadné. Někdy mám pocit, že já sám nevím, kde ji pro sebe vzít.“ Pohladil mužíčka po vláscích se slovy: „Nelam si s tím hlavu. Já půjdu naštípat dříví, ať je čím zatápet až se babinka vrátí.“ se zvedl a zanechal makového mužíčka samotného.

Ale tomu to nedalo, protože měl oba rád a chtěl, aby byli spokojení. Tak se rozhodl, že půjde nějakou spokojenost pro stařenku a stařečka najít. Vyrazil tedy ven.

Cestou potkal vrabce, ale sotva na ně zavolal zda neví kde tu spokojenost najít, jen zacvrlikali a frnkli pryč, aby je nikdo nerušil v jejich štěbetání. Podobně i ušák odhopkal, když se ho zeptal, protože se lekl, když cítil z mužíčka člověčinu.

Makový mužíček už začal být trochu utrmácený, protože pro jeho malé nožičky už to začínala být dálka. Když tu objevil ježka. I na něj zavolal. Ježek se zastavil a stočil do kuličky. Mužíček k ní došel. Opatrně na ni sáhl. „Promiňte prosím. Nechci rušit. Já jen hledám spokojenost pro babinku a dědečka.“ Z kuličky se vynořil čumáček, pusa a dvě očka. „Co to je 'spokojenost'?“ zeptal se ježek. „To je když nejste nespokojen,“ odpověděl mu na to makový mužíček. „A co je to 'být nespokojený'?“ dotazoval se ježek přičemž se ještě více rozvinul. Mužíček svrástil obočí. Chvilí přemýšlel. „To je,“ začal, zaváhal a zarazil se. „To je když je věcí moc. Moc tlačí, nebo bolí, nebo trápí. Anebo zlobí.“

Ježek se zcela rozvinul. „Já nikdy neměl moc. Jednou jsem si na bodlinách nesl dvě jablíčka, ale to jedno mi beztak spadlo a odkutálelo se do potoka. Jenže i to jedno zbylé bylo tak dobré a nasýtilo mne akorát.“ Makový mužíček na to řekl, že ani stařeček se stařenkou nikdy – co se on pamatuje – neměli mnoho. Naopak, často mají málo, až i toho málo na ně začalo být příliš. „Jako když je tak málo jídla, až tuze moc moc kručí v bříšku.“ Ježek na to zaňufal. „Kručení nemám rád. Ale já vím, že zase nějaké jídlo najdu. Vždy to tak bylo. To nemám obavy. Tak asi nejsem nespokojený.“

„Ale proč ne i babička?“ zeptal se makový mužíček. Ježek se protáhl. „Možná na to zapomněla. Lidé prý hodně přemýšlí, vymýšlí a jsou na to tak pyšní, až jim unikne na jaké samozřejmé věci zapomínají. A ty se nedají jen tak vymyslet.“ „Takže,“ začal makový mužíček, „jí to stačí připomenout? A já myslel, že jí musím donést něco... ale to mne nenapadlo, že...“ Ježek začenichal. „No, vidíš. To se jen tak nevymyslí.“ Pak se omluvil, ale že má ještě něco k zařizování. Cestou sem viděl pěkné jablíčko u cesty, které asi někdo ztratil.

Mužíček mu poděkoval a radostně vyrazil zpátky k chaloupce. Když tam dorazil, už se šerilo. Našel tam babičku i dědouška, kteří už se o něj báli. Stařenka zrovna vyzvídala, cože to stařeček mužíčkovi napovídal, že ten odešel a ještě se nevrátil. Makový mužíček si vylezl na židli a řekl: „Babi, já jsem byl pro vás hledat spokojenost. Aby jste se jeden na druhého nezlobili... a vůbec.“ „I cože to, ty pumprlíku?“ podivila se stařenka. „Ano,“ potvrdil jí a pokračoval, „A když je těžko a ouzko, tak si prosím vzpomeň, že zase bude lépe, že se netřeba bát.“ Babička ho pohládila po tváři. „Vždyť já vím. Jen mi to trvalo skoro celou cestu do vesničky, abych si na to vzpomněla. Ale je dobře, že ty už to víš také a můžeš nám to připomenout, kdyby se ti zdálo, že je toho třeba.“